

Arrest

nr. 201 771 van 27 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Cheshm Sher, gelegen in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan.

U woonde tot uw negenjarige leeftijd in Puli Khumri, waarna u door uw vader naar de madrasa werd gestuurd in Pakistan, waar u drie jaar Koranlessen nam. U woonde er in bij uw oom, in de stad Abbottabad, gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa.

Jongens die bij u in de madrassa studeerden, werden naar Afghanistan gestuurd om zelfmoordaanslagen te plegen. Toen uw oom dit ontdekte, stuurde hij u naar Iran, samen met andere jongens. Onderweg naar Iran besloten uw reisgenoten plots dat ze naar Europa gingen, waarmee u instemde. U kwam in 2008 aan in Griekenland, waar u in 2009 asiel aanvraagde. U verbleef gedurende zeven jaar in Griekenland, waarna u tien maanden in een gesloten centrum verbleef alvorens u het land verliet. U kwam aan in België op 20 oktober 2015 en u vroeg op 21 oktober 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw Grieks immatriculatieattest, een Grieks registratiedocument en uw Afgaans paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan, uw gezinssituatie, uw profiel en uw verblijf in Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst, familiale situatie, profiel en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Deze elementen zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers op basis hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële situatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en/of dat hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Door geen zicht te bieden op zijn familiale situatie en scholing maakt een asielzoeker het de asielinstanties onmogelijk om zicht te krijgen op zijn werkelijk profiel en het al dan niet bestaan van een sociaal netwerk zodat evenmin kan worden nagegaan of hij op basis van dit profiel nood heeft aan bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboorteplaats van uw ouders, broers en zussen. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw ouders werden geboren in Afghanistan. U weet echter niet waar (Verklaring DVZ, punt 13a). Ook over uw twee broers en twee zussen kan u enkel zeggen dat ze werden geboren in Afghanistan, maar dat u niet weet waar (Verklaring DVZ, punt 17). Op het CGVS beweert u plots dat zowel uw ouders als uw broers en zussen werden geboren in uw geboortedorp Cheshm Sher. Wanneer u vervolgens met uw tegenstrijdige verklaringen wordt geconfronteerd, komt u niet verder dan de blote bewering dat u op de DVZ hetzelfde had verklaard (CGVS, p. 18). Dit blijkt evenwel nergens uit uw dossier, integendeel. Er staat telkens expliciet "plaats onbekend" bij de geboorteplaats van uw ouders, broers en zussen (Verklaring DVZ, punt 13a en 17). Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u het "niet weet" (CGVS, p. 18). Er kan evenwel verwacht dat u op zijn minst consistente verklaringen aflegt over de geboorteplaats van uw ouders, broers en zussen.

Ook over uw verloofde legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op de DVZ dd. 23/12/2015 dat uw verloofde, K. H., zeventien jaar oud is, wat erop neerkomt dat zij geboren werd in 1998 (Verklaring DVZ, punt 15b). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweert u plots dat jullie dezelfde leeftijd hebben, ofwel dat zij werd geboren in 1995 (CGVS, p. 19).

Op de DVZ verklaart u bovendien dat de relatie drie jaar voor uw gehoor op de DVZ dd. 23/12/2015 begon (Verklaring DVZ, punt 15b). Echter, op het CGVS verklaart u dat de relatie reeds begon in jullie kindertijd (CGVS, p. 20). U gaf op de DVZ ook aan dat u geen idee had waar K. geboren werd (Verklaring DVZ, punt 15b). Echter, op het CGVS beweert u plots dat ze geboren werd in Cheshm Sher (CGVS, p. 20). Bovendien beweert u op uw gehoor op de DVZ dd. 23/12/2015 dat K. in Pakistan verblijft, in de stad Quetta (Verklaring DVZ, punt 15b). Echter, op het CGVS verklaart u plots dat ze momenteel in Cheshm Sher verblijft en dat ze daarvoor steeds in de stad Awlya woonde, in Pakistan. U verklaart bovendien dat zij nooit ergens anders heeft gewoond (CGVS, p. 20). Wanneer u vervolgens met al uw tegenstrijdige verklaringen over uw verloofde wordt geconfronteerd, kan u aanvankelijk enkel zeggen dat ze recent naar Afghanistan ging omdat Afghaanse vluchtelingen opgedragen werden om te vertrekken (CGVS, p. 21). Wanneer u vervolgens opnieuw wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, heeft u eerst geruime tijd niets te zeggen alvorens u beweert dat u tijdens uw interview op de DVZ fouten maakte, dat u niet weet waarom u die dingen zei en dat u zich dat niet meer herinnert (CGVS, p. 21). Deze verklaring weet echter allerminst te overtuigen.

Voorts doet u vage en inconsistente uitspraken over uw geboorteplaats in Puli Khumri. Zo beweert u dat u in Cheshm Sher geboren werd en dat het een "kleine stad is die niet zo klein is". Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u nog weet van uw geboorteplaats, antwoordt u dat jullie in een straat genaamd Haji Rasool woonde. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of Cheshm Sher verdeeld was in kleinere delen, antwoordt u dat er nog wat dorpen toe behoren. Gevraagd in welk dorp u woonde, antwoordt u Haji Rasool. U vermeldt ook nog twee andere omliggende dorpen, namelijk Haji Daoud en Haji Dad Khan. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u nu in de straat Haji Rasool of het dorp Haji Rasool woonde, antwoordt u bizar genoeg dat als "u straat of dorp zegt, dit hetzelfde betekent". Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat een dorp niet gelijk is aan een straat, beweert u dat u een fout maakte en dat u niet het dorp Haji Rasool bedoelde, maar de straat (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of Haji Daoud en Haji Dad Khan ook straten zijn, en geen dorpen, moet u toegeven dat u het niet zeker weet (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens meermaals wordt gevraagd om duidelijkheid te scheppen over het dorp of de straat waar u vandaan komt, antwoordt u aanvankelijk dat u uit het dorp Haji Rasool komt, om vervolgens opnieuw te hervallen in vaagheden en verklaart u dat u "enkel weet dat het bekend staat onder Haji Rasool straat, en dat het CGVS zelf moet bepalen of het een dorp is of iets anders" (CGVS, p. 10). U kan ook enkel zeggen dat uw dorp in het district Puli Khumri ligt. U heeft geen idee welke andere districten uw district begrenzen en u kent verder geen enkel ander district van Baghlan (CGVS, p. 10). Hoewel er inderdaad niet van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt van uw eigen ervaringen, aangezien u beweert dat u maar tot uw negenjarige leeftijd in Afghanistan hebt gewoond, kan er wel worden verwacht dat u consistente en duidelijke verklaringen aflegt en meer kennis heeft over uw regio van herkomst, hetzij via uw ouders, hetzij via uw verloofde die volgens uw verklaringen in Cheshm Sher wonen en waarmee u nog steeds in contact bent (CGVS, p. 17, 18, 20 en 21).

Daarnaast doet u tegenstrijdige uitspraken over uw verblijfplaats in Pakistan. Zo beweert u op de DVZ dat u drie jaar lang in Gushran Wala verbleef, waar u naar de madrassa ging (Verklaring DVZ). Echter, op het CGVS beweert u plots dat u drie jaar lang ononderbroken in Awlya woonde, een plaats in de stad Abbottabad (CGVS, p. 5). U verklaart later dat u nergens anders in Pakistan hebt gewoond en dat u evenmin een andere plaats in Pakistan opgaf op de DVZ (CGVS, p. 26). Wanneer u vervolgens tot tweemaal toe wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, heeft u niets te zeggen (CGVS, p. 26). Ook dit doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u drie jaar lang naar de madrassa ging in Pakistan. Zo beweert u aanvankelijk dat u er de laatste zeven separa's (delen) van de koran vanbuiten leerde (CGVS, p. 14). Echter, hierover verder bevraagd, moet u toegeven dat u enkel de laatste en voorlaatste bij naam kent. U kan verder niets meer over die delen vertellen. U kan evenmin vertellen waarom u bij de laatste zeven delen begon, en niet bij de eerste (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over Q. S., uw leerkracht, kan u enkel zeggen dat hij een Q. was, S. heette, dat hij een winkel had dichtbij de madrassa en dat hij Afghaan was. U weet niets meer over hem. U kan evenmin zeggen waar hij vandaan kwam in Afghanistan (CGVS, p. 15-16). Dit is zeer opmerkelijk.

Ook uw kennis van de bekendste en belangrijkste figuren binnen het soennisme, vertoont zeer merkwaardige lacunes. Zo antwoordt u dat u niets weet over Abu Bakr, de eerste kalief na de profeet Mohammed, enkel dat hij een "profeet" was. U weet evenmin wie zijn opvolger was.

Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met Umar ibn Al-Khattab, de tweede kalief en opvolger van Abu Bakr, moet u opnieuw toegeven dat u niets over hem weet, enkel dat hij een "profeet" was. Ook bij Uthman ibn Affan, de derde kalief en opvolger van Umar ibn Al-Khattab, kan u enkel zeggen dat hij een "profeet" was, en dat u verder niets meer over hem weet (CGVS, p. 16). Het is evenwel zeer bizar dat u als soenniet, die bovendien drie jaar lang naar de madrassa ging, niets kan vertellen over drie van de belangrijkste kaliefen binnen het soennisme, de "Rashidun". Wanneer u hier vervolgens tot driemaal toe mee wordt geconfronteerd, heeft u telkens niets te zeggen (CGVS, p. 27).

Voorts moet worden opgemerkt dat u allerminst consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan naar Europa. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw beweringen op losse schroeven. Zo beweert u op de DVZ dat u door de leerkracht van de madrassa werd geslagen en dat u daarna met uw oom sprak en hem vertelde dat u niet langer in Pakistan wilde blijven. Vervolgens verklaart u dat uw oom u met uw reis hielp en dat uw vader, die u tegen uw zin naar Pakistan had gestuurd om te studeren, hier niet van op de hoogte was. U verklaart verder dat uw vader boos werd op uw oom toen hij ontdekte dat u Pakistan had verlaten (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat u Pakistan verliet omdat uw oom had ontdekt dat ze jongens uit de madrassa naar Afghanistan stuurden om zelfmoordaanslagen te plegen. U verklaart verder dat uw vader even boos was toen u er hem vanop de hoogte bracht, maar dat hij daarna zei dat alles in orde was (CGVS, p. 25). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, beweert u dat u toen "niet sprak over de taliban en de zelfmoordaanslagen, omdat u dacht dat het niet belangrijk was" (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan echter allerminst overtuigen. Hiermee geconfronteerd, beweert u dat u het vergat te zeggen en dat u hoorde dat het niet uitmaakt dat u dingen niet hebt gezegd (CGVS, p. 26). Het is evenwel niet aannemelijk dat u het crux van uw asielaanvraag zomaar zou vergeten. Hiermee geconfronteerd, geeft u toe dat u fout was (CGVS, p. 26).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen, integendeel. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft uw Afghaans paspoort, moet vooreerst worden opgemerkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met de gegevens op het paspoort. Zo beweert u dat de Afghaanse ambassadeur u had verteld dat het paspoort zou worden gemaakt in Afghanistan en dat hij het u dan zou geven (CGVS, p. 13). Echter, dit paspoort werd afgegeven in Sofia, de hoofdstad van Bulgarije. Bovendien beweert u dat het paspoort in 2013 werd afgegeven (CGVS, p. 13). Echter, het paspoort werd afgegeven op 30/01/2015. Daarnaast is het zeer bevreemdend dat er op pagina 1 van het paspoort slechts "Republic of Afghanistan" staat. Zo luidt de officiële naam "Islamic Republic of Afghanistan". Bovendien moet u toegeven dat alle informatie in het paspoort louter werd gebaseerd op uw verklaringen, dewelke hierboven reeds als ongeloofwaardig werden bevonden (CGVS, p. 13). Daarnaast moet worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft het Griekse immatriculatieattest en het andere registratiedocument, bevestigen deze enkel dat u in Griekenland heeft verbleven, wat in deze beslissing niet meteen wordt betwist.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u uw afkomst uit het district Puli Khumri gelegen in de provincie Baghlan, uw gezinssituatie, uw profiel en uw verblijf in Pakistan niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in het land waar hij studeerde en woonde, met name Pakistan; dat deze bedreigingen en vrees voor vervolging hebben plaatsgevonden in een huidige context van langdurig gewapend conflict tussen de Afghaanse regering en haar ondersteuners en verschillende anti-regeringsgroepen, waaronder de taliban (gebaseerd in Pakistan en Afghanistan). Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van de aanwezigheid van de taliban en de onveiligheid die ermee verbonden is. Daarnaast stelt verzoeker vast dat het district waaruit hij afkomstig is, met name Puli Khumri in de provincie Baghlan gekenmerkt wordt door een verslechterde veiligheidssituatie waar er sinds jaren een gewelddadig conflict heerst tussen de regering en haar ondersteuners enerzijds en verschillende anti-regering strijdende groepen anderzijds. Ook recente nieuwsberichten bevestigen volgens verzoeker de onveiligheid in de provincie Baghlan. Overigens wijst verzoeker erop dat uit objectieve informatie blijkt dat de taliban vaak jongens rekruteren uit de madrassa in Pakistan om zich bij hun troepen in Afghanistan aan te sluiten. Hij leidt hieruit af dat zijn verklaringen aldus in overeenstemming zijn met de objectieve informatie. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij geen bescherming kan verkrijgen van zijn eigen overheid omdat deze amper controle heeft over de regio. Tot slot verwijst verzoeker naar het principe van het voordeel van de twijfel en het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dit punt met de stelling dat hij spontane en eenduidige verklaringen heeft afgelegd die zijn persoonlijke ervaringen aanduiden en die overeenstemmen met de beschikbare informatie.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen voert verzoeker aan dat hij afkomstig is uit een regio waar een gewelddadig conflict heerst tussen meerdere gewapende groeperingen, waaronder de taliban. Hij besluit dat hem, in ondergeschikte orde, aldus de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest). Ten eerste benadrukt verzoeker dat de taliban regelmatig in zijn regio van herkomst in Afghanistan aanvallen plegen waarbij vele burgerslachtoffers vallen en dat zij tevens regelmatig jongens uit de madrassa in Pakistan rekruteren om zich bij hun troepen in Afghanistan aan te sluiten. Hij meent voorts dat zijn verklaringen plausibel zijn en overeenstemmen met de beschikbare informatie, dat hij nauwkeurig geantwoord heeft op de verschillende vragen en hieruit volgt dat zijn verklaringen als aannemelijk aangemerkt moeten worden. Vervolgens tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij stelt hieromtrent als volgt:

“Ten eerste verwijt de Commissaris generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft aflevert bij de DVZ en bij de CGVZ omtrent de geboorteplaats van zijn ouders en zussen en broers. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen bij de CGVS volgens de welke ze alle in Cheshm Sher geboren zijn, en volhardt dat hij dit ook bij de DVZ zei. Daarna beweert de Commissaris generaal dat de verklaringen omtrent zijn verloofde niet overtuigen omdat ze tegenstrijdig zijn bij de DVZ en bij de CGVS. Verzoeker bevestigt zijn verloofde in 1995 geboren is, zoals hij bij de CGVS verklaarde. Hij legt uit dat toen ze hem naar zijn leeftijd vroegen bij de DVZ hij ervan niet zeker was, maar dat hij ondertussen met haar gesproken heeft en haar gevraagd heeft. Hij bevestigt ook dat hun relatie steeds in hun kindertijd begon omdat hun ouders al besloten hadden dat verzoeker en zijn nu verloofde gingen trouwen toen zijn moeder zwanger was (de moeder van zijn verloofde en de zijne waren tegelijkertijd zwanger).

Omtrent de geboorteplaats van zijn verloofde, volhardt verzoeker dat zij in Cheshm Sher geboren is en dat hij dit ook zei bij de DVZ. Betreffende haar verblijfplaats verklaart verzoeker dat ze eerder in Quetta in Pakistan verbleef maar met de andere vluchtelingen van Afghanistan terug gestuurd werd en dat zij dus nu in Cheshm Sher woont.

Vervolgens meent de Commissaris generaal dat de verklaringen omtrent de geboorteplaats van verzoeker tegenstrijdig zijn. Hij bevestigt dat hij in de straat Haji Rasool woonde (wie en bekende man was en naar wie de straat genoemd werd), en dat het niet een dorp is. Hij legt ook uit dat Haji Daoud en Haji Dad Khan twee broers waren die in zijn straat woonden. Hij onderlijnt dat hij de omliggende districten tot de zijne of algemeen in de regio niet goed kent omdat hij alleen tot zijn negende leeftijd daar woonde, en meent dat men van een kind (bijzonders als hij weinig opgeleid is) niet verwachten kan dat hij veel kennis van zijn district zou hebben.

Daarna verwijt de Commissaris dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijfplaats tegenstrijdig zijn. Verzoeker volhardt dat hij niet bij de DVZ zei dat hij nooit ergens anders in Pakistan heeft gewoond dan Gushran Wala. Hij legt uit dat hij eerst daar woonde, totdat zijn onkel naar Awlya verhuisde, waar hij met hem dan woonde.

Vervolgens meent de Commissaris dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker 3 jaren bij de madrassa studeerde omdat hij de laatste separas die verzoeker er leerde niet goed kent, omdat hij weinig over zijn leerkracht bij de madrassa weet, en omdat hij weinig over de kaliefen over wie hij gevraagd werd weet. Verzoeker legt uit dat hij buiten de lessen geen contact had met zijn leerkracht, en dat hij alles over hem verteld heeft dat hij weet. Hij verklaart ook dat hij al bijna 9 jaar geleden de madrassa verlaten heeft, en dat het dus normaal is dat hij zich weinig aan de onderwijs die hij er kreeg herinnert. Hij was bovendien nog een kind toen hij er studeerde, en de leermethoden waren niet goed.

Tot slot verwijt de Commissaris dat de verklaringen van verzoeker omtrent de gronden voor zijn vertrek uit de madrassa tegenstrijdig zijn. Hij verklaarde bij de DVZ dat hij van de leerkracht geslagen werd en daarvoor vertrok, en bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de jongens van de madrassa van de taliban gerekruteerd werden om zelfmoord te plegen in Afghanistan. Verzoeker legt uit dat de twee gronden kloppen, en dat hij bij de DVZ hoorde dat hij zijn hele relaas bij de CGVS zou kunnen vertellen, hij dacht dus niet dat hij dit bij de DVZ aangeven moest.”

Verzoeker besluit aldus dat zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig zijn, minstens op basis van het principe van het voordeel van de twijfel. Hij volhardt tot slot dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stavingstukken: het artikel *"Officials: Pakistani Religious Schools Increasingly Linked to Afghan Taliban"* van 25 februari 2017 (stuk 3), het artikel *"Taliban Attack Baghlan-Mazar Highway, Clashes Ongoing"* van Tolo News van 24 mei 2017 (stuk 4) en het artikel *"Taliban overruns district in Afghanistan's Baghlan"* van Al Jazeera van 15 augustus 2016 (stuk 5).

Op 13 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Afghanistan, corruptie en documentenfraude"* van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de schending van de artikelen 4 en 41 van het Handvest aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikelen is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is. Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"* stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het tweede middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan, zijn gezinssituatie, zijn profiel en zijn verblijf in Pakistan. Dit besluit steunt inzonderheid op volgende vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de geboorteplaatsen van zijn ouders, zijn broers en zussen; (ii) verzoeker eveneens incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn verloofde, meer bepaald omtrent haar leeftijd, het begin van de relatie, haar geboorteplaats en haar verblijfplaats; (iii) hij voorts vage en inconsistente verklaringen aflegt omtrent zijn geboorteplaats in Puli Khumri; (iv) verzoeker eveneens tegenstrijdige uitspraken doet aangaande zijn verblijfplaats in Pakistan;

(v) hij allerm minst aannemelijk maakt drie jaar lang naar de madrassa in Pakistan te zijn gegaan gelet op zijn lacuneuze kennis van de koran en de bekendste en belangrijkste figuren binnen het soennisme; (vi) verzoeker evenmin consistente verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden van zijn vertrek uit Pakistan naar Europa en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 juli 2017 (CG nr. 1530603), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het Afghaanse dorp Cheshm Sher, in het Puli Khumri district in de provincie Baghlan en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst, zijn gezinssituatie, zijn profiel en zijn verblijf in Pakistan en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan, zijn gezinssituatie, zijn profiel en zijn verblijf in Pakistan.

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen aangaande de geboorteplaats van zijn ouders, broers en zussen, evenals aangaande zijn verloofde tracht te vergoelijken stellende dat hij zijn verklaringen bevestigt zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en volhoudt dat hij dezelfde verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Overigens dient te worden opgemerkt dat verzoeker, geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn verloofde, - in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins aangaf dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde verklaringen zou hebben afgelegd. Na een lange pauze stelde verzoeker hierover immers dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken fouten maakte, dat hij niet meer weet waarom hij die dingen gezegd heeft en dat hij het zich niet herinnert (administratief dossier, stuk 5, p. 21).

Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt aangaande zijn voorgehouden geboorteplaats in Puli Khumri. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt: *“(…) Zo beweert u dat u in Cheshm Sher geboren werd en dat het een “kleine stad is die niet zo klein is”. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u nog weet van uw geboorteplaats, antwoordt u dat jullie in een straat genaamd Haji Rasool woonde. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of Cheshm Sher verdeeld was in kleinere delen, antwoordt u dat er nog wat dorpen toe behoren. Gevraagd in welk dorp u woonde, antwoordt u Haji Rasool. U vermeldt ook nog twee andere omliggende dorpen, namelijk Haji Daoud en Haji Dad Khan. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u nu in de straat Haji Rasool of het dorp Haji Rasool woonde, antwoordt u bizar genoeg dat als “u straat of dorp zegt, dit hetzelfde betekent”. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat een dorp niet gelijk is aan een straat, beweert u dat u een fout maakte en dat u niet het dorp Haji Rasool bedoelde, maar de straat (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of Haji Daoud en Haji Dad Khan ook straten zijn, en geen dorpen, moet u toegeven dat u het niet zeker weet (CGVS, p. 9). Wanneer u vervolgens meermaals wordt gevraagd om duidelijkheid te scheppen over het dorp of de straat waar u vandaan komt, antwoordt u aanvankelijk dat u uit het dorp Haji Rasool komt, om vervolgens opnieuw te hervallen in vaagheden en verklaart u dat u “enkel weet dat het bekend staat onder Haji Rasool straat, en dat het CGVS zelf moet bepalen of het een dorp is of iets anders” (CGVS, p. 10). U kan ook enkel zeggen dat uw dorp in het district Puli Khumri ligt. U heeft geen idee welke andere districten uw district begrenzen en u kent verder geen enkel ander district van Baghlan (CGVS, p. 10). (…)”*.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij bevestigt dat hij in de straat Haji Rasool woonde – de naam van een bekende man naar wie de straat werd genoemd –, dat Haji Daoud en Haji Dad Khan twee broers waren die in zijn straat woonden, dient te worden opgemerkt dat hij zich wederom beperkt tot het herhalen van één versie van de incoherente verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de incoherenties te verklaren of te weerleggen. Na lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker niet in staat was om duidelijkheid te scheppen omtrent de vraag of Haji Rasool en bijgevolg ook Haji Daoud en Haji Dad Khan straten, dan wel dorpen betreffen (administratief dossier, stuk 5, p. 9). In zoverre verzoeker er in onderhavig verzoekschrift nog op wijst dat hij slechts tot zijn negende in Puli Khumri gewoond heeft en van een kind, dat bovendien weinig opgeleid is, niet verwacht kan worden dat hij veel kennis heeft van de omliggende districten of zijn regio in het algemeen, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze terecht vaststelt dat, hoewel van verzoeker inderdaad niet verwacht kan worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn eigen ervaringen, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij consistente en duidelijke verklaringen aflegt en meer kennis heeft over zijn regio van herkomst, hetzij via zijn ouders, hetzij via zijn verloofde die volgens verzoekers verklaringen in Cheshm Sher wonen en waarmee hij nog steeds in contact zou staan (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18, 20-21). Met de argumentatie in het verzoekschrift brengt verzoeker aldus geen enkel valabel argument bij om voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn verblijfplaats in Pakistan verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Alwaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift meent dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins gezegd heeft dat hij nooit ergens anders in Pakistan heeft gewoond dan in Gushran Wala, stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande zijn hoofdverblijfplaatsen wel degelijk ondubbelzinnig te kennen gaf dat: *“Ik vertrok uit Afghanistan toen ik 10 jaar was. Ik ging naar Pakistan waar ik 3 jaar verbleef en naar Madrassa ging. Ik verbleef in Gushran Wala. Na 3 jaar vertrok ik naar Griekenland. Daar verbleef ik in Sparta.”* (administratief dossier, stuk 15, vraag 10, p. 4). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij drie jaar lang ononderbroken in Awlya woonde in de stad Abbottabad (administratief dossier, stuk 5, p. 5).

In zoverre verzoeker in dit verband nog aanvoert dat hij eerst in Gushran Wala woonde en vervolgens – op het ogenblik dat zijn oom verhuisde – naar Awlya verhuisde, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedurende drie jaar naar de madrassa ging in Pakistan: “(...) Zo beweert u aanvankelijk dat u er de laatste zeven separa’s (delen) van de koran vanbuiten leerde (CGVS, p. 14). Echter, hierover verder bevraagd, moet u toegeven dat u enkel de laatste en voorlaatste bij naam kent. U kan verder niets meer over die delen vertellen. U kan evenmin vertellen waarom u bij de laatste zeven delen begon, en niet bij de eerste (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om meer te vertellen over Q. S., uw leerkracht, kan u enkel zeggen dat hij een Q. was, S. heette, dat hij een winkel had dichtbij de madrassa en dat hij Afghaan was. U weet niets meer over hem. U kan evenmin zeggen waar hij vandaan kwam in Afghanistan (CGVS, p. 15-16). Dit is zeer opmerkelijk. Ook uw kennis van de bekendste en belangrijkste figuren binnen het soennisme, vertoont zeer merkwaardige lacunes. Zo antwoordt u dat u niets weet over Abu Bakr, de eerste kalief na de profeet Mohammed, enkel dat hij een “profeet” was. U weet evenmin wie zijn opvolger was. Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met Umar ibn Al-Khattab, de tweede kalief en opvolger van Abu Bakr, moet u opnieuw toegeven dat u niets over hem weet, enkel dat hij een “profeet” was. Ook bij Uthman ibn Affan, de derde kalief en opvolger van Umar ibn Al-Khattab, kan u enkel zeggen dat hij een “profeet” was, en dat u verder niets meer over hem weet (CGVS, p. 16). Het is evenwel zeer bizar dat u als soenniet, die bovendien drie jaar lang naar de madrassa ging, niets kan vertellen over drie van de belangrijkste kaliefen binnen het soennisme, de “Rashidun”. Wanneer u hier vervolgens tot driemaal toe mee wordt geconfronteerd, heeft u telkens niets te zeggen (CGVS, p. 27).”

Met het betoog in het verzoekschrift dat hij buiten de lessen geen contact had met de leerkracht, dat hij alles over hem heeft verteld wat hij weet, dat hij de madrassa negen jaar geleden – nog kind zijnde – heeft verlaten en de leermethoden niet goed waren zodat het normaal is dat hij zich weinig herinnert van hetgeen onderwezen werd, bedient verzoeker zich opnieuw van *post-factum* verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Dit klemmt des te meer nu verzoeker zelf aangeeft dat zijn vader hem naar Pakistan stuurde om naar de madrassa te gaan omdat hij daar sneller zou kunnen leren dan in de madrassa's in Afghanistan (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

Verzoeker betoogt dat de twee door hem uiteengezette gronden (één op de Dienst Vreemdelingenzaken en een andere op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) als aanleidingen voor zijn vertrek uit Pakistan correct zijn, doch dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken hoorde dat hij zijn relaas bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou kunnen vertellen en hij aldus van mening was dat hij niet behoefde aan te geven dat zijn oom ontdekt had dat men jongens uit de madrassa naar Afghanistan stuurde om zelfmoordaanslagen te plegen. De Raad wijst er in dit verband op dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift volhardt dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en te goeder trouw zijn en bovendien overeenstemmen met de beschikbare informatie, kan hij – gelet op voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit het tegendeel blijkt – allerminst gevolgd worden en slaagt hij er allerminst in een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De thans door verzoeker bijgebrachte documenten (stukken 3-5) vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op verzoekers gebrekkige kennis over zijn beweerde regio van herkomst samen met de vele tegenstrijdige verklaringen dienaangaande verhinderen nog langer geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst uit het Afghaanse dorp Cheshm Sher, in het district Puli Khumri in de provincie Baglan.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn herkomst en asielrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De documenten die verzoeker over de situatie in Afghanistan aan zijn verzoekschrift voegde kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangebracht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER